

Nr 166.

Av herr **Nilsson, Nils Anton**, om *organisering av ett armékavalleri.*

Reduceringen av armén genom 1925 års härordningsbeslut har hårdast drabbat kavalleriet.

Såsom i mångfaldiga utredningar och yttranden framhållits, finner denna av riksdagen vidtagna åtgärden intet som helst stöd i krigserfarenheten. I utländska arméers nyutgivna reglementen och instruktioner framhålls med allt större och större skärpa, vilken ökad betydelse ett *modernt utrustat och organiserat* armékavalleri erhållit under ett nutida fälttåg, då det gäller rörliga operationer.

För att blott nämna ett exempel, kan här anföras, att den stora London-tidningen »Morning Post» efter de engelska höstmanövrarna med all önskvärd tydlighet framhållit, att det med stor eldkraft försedda rytterivapnet är »trots all mekanisering och motorisering det mest mobila och samtidigt mest självständiga vapnet».

Då vårt svenska rytterivapen — särskilt med hänsyn till våra ur militärgeografisk synpunkt säregna förhållanden — nu blivit så starkt nedskuret, att fara finnes för att detta icke i krig kan lösa de uppgifter, som åligga detsamma, synes det mig, att åtgärder i tid måste vidtagas för att tillförsäkra vår armé den värdefulla och omistliga hjälp, ett armékavalleri innebär. Härigenom skulle i armén komma att ingå ett förband, som återfinnes inom alla de länder, där man verkligen tillgodogjort sig erfarenheterna från världskriget.

Utan att närmare ingå på de därmed förenade nationalekonomiska värden, som härigenom skulle kunna räddas, vill jag dock framhålla, att med nödvändighetens hårda lag åtgärder från statsmakternas sida snart nog komma att visa sig ofrånkomliga för räddandet av vår hästavel.

Jag hemställer sålunda, att riksdagen ville besluta,

att, förutom 4 fördelningskavalleriregementen enligt 1925 års riksdagsbeslut, måtte ytterligare organiseras utav nu befintliga regementen ett armékavalleri till styrkan av en brigad om två bataljoner.

Stockholm den 22 januari 1926.

Nils Ant. Nilsson.

